

»...JEG BEDER AF HELE MIT HJERTE TIL GUD OM AT JØDERNE MÅ BLIVE FRELST« (Rom. 10,1)

ISRAEL .dk

Vi sætter fokus på antisemitisme til studiedagen.
Læs programmet side 6.

Gammelt had i nye former

En løgn der bliver fortalt igen og igen og får lov at stå uimodsagt, ender til sidst med at blive en åbenlys sandhed...

nesker har i dag, og vi tvivler på, at det leder til en grundlæggende holdningsændring, hvis vi fjerner videoen. Men vi håber, modsigelse måske kan gøre det.

Mere indhold der modsiger

Det sociale medie Facebook var også repræsenteret gennem Simon Milner, der er ansvarlig for indholdspolitik på mediet. Han begyndte med at konstatere, at Facebook er et netværk af 1,44 milliarder mennesker. »De fleste vil gerne dele noget positivt, men som det er i alle fællesskaber og samfund i den størrelsesorden, vil der altid være nogle mennesker, som gerne vil dele hadske budskaber. Det er naturligvis noget, som vi, der er beskyttere af dette netværk, skal gøre noget ved«. Facebook er altså sit ansvar bevidst i dette spørgsmål. Han delte desuden forskningsresultater der viser, at grupper der fx taler imod antisemitisme på Facebook har mere aktive brugere end dem, der vil promovere antisemitisme. Han opfordrede derfor til at lave endnu mere indhold, som modsiger antisemitismen - særligt fotos og video deles meget.

Frankrig er udsat

Frankrig er det land i verden efter Israel og USA med det største jødiske samfund. Derudover har landet den største muslimske befolkningsgruppe i Europa, hvilket skaber en del udfordringer, fortalte Roger Cukiermann, formand for CRIF, en jødisk interessegruppe i Frankrig. »Frankrig var det land i verden, som først gav sine jøder statsborgerskab. Men i dag er vi nødt til at beskyttes i vores skoler og synagoger. Som om vi ikke var franskmænd. Som om vi var fremmede«, fortalte han. Han fortalte videre, at selvom den franske regering havde sat 750 millioner kroner af til beskyttelse af det jødiske samfund over de næste tre år, så er der stadig ét område, hvor jøder efterlades ubeskyttet: Internettet.

(fortsættes side 8)

I midten af maj blev der afholdt international konference i Jerusalem om antisemitisme, hvor Simon Milner fra Facebook bl.a. slog fast, at der skal produceres mere indhold til de sociale medier, som modsiger antisemitismen.
(Foto: Israel Ministry of Foreign Affairs)

Men jeg mener også, det er vigtigt, vi ikke tier stiller, når sådan noget sker...

opfordrede til, at det muslimske miljø talte imod sådanne hændelser: »Jeg er vokset op i et muslimsk miljø og ved udmærket, at ikke alle muslimer er sådan. Men jeg mener også, det er vigtigt, vi ikke tier stiller, når sådan noget sker«, sagde han om de afbrændte busser i kølvandet på Movia-sagen.

Sociale medier

De sociale medier var repræsenteret ved Google og Facebook. Derudover var der bl.a. en israelsk studenterforening, som arbejder som en slags overvågere af de sociale medier og rapporterer til disse medier, når de opdager antisemitisk indhold. Ido Daniel, formand for studenterorganisationen, fortalte, at de indrapporterede over 16.000 tilfælde af antisemitisme sidste år. En af de større sager omhandlede den franske komiker Dieudonné, som ved flere lejligheder har opfordret sine fans til at lave en quennelle - en slags omvendt nazi-hilsen - tage et billede af det og uploade det til Facebook. Den opfordring

uden omsvøb til alle medieplatforme. Hvordan kan vi øge anstændigheden på nettet uden at skade dets grundlæggende frihed?« som det hed i programmet.

Danmark var med

Danmark var også repræsenteret i programmet gennem Lars Aslan Rasmussen fra Københavns Borgerrepræsentation. Han har kurdisk baggrund og optrådte sammen med flere muslimske ledere som var inviteret med. I sin præsentation gennemgik han de seneste måneders mange antisemitiske hændelser - lige fra drabet på Dan Uzan til reklamerne på de københavnske busser. Han

I dagene 12.-14. maj blev det femte *Globalt Forum for Bekæmpelse af Antisemitisme* afholdt i Jerusalem. 1.200 mennesker fra 80 forskellige lande og syv forskellige religioner var repræsenteret på konferencen - heriblandt politikere og ledende personer fra interesseorganisationer. Konferencens overordnede tema var »Gammelt had i nye former«.

Overskriften blev valgt for at sætte fokus på antisemitismens og anden hadsk tales udbredelse på sociale medier og andre steder på internettet. »Informationsmotorvejen har vist sig at være en kilde til viden, frihed til at ytre sig og globalt netværk uden fortilfælde; men nettet udfordrer også vores grundlæggende menneskelige værdighed - i form af ufiltreret cyber-had, både antisemitisk og anden hadsk tale, hvilket leveres

GENERALSEKRETÆRENS KLUMME:

Vi er befriet

Bodil F. Skjøtt

I maj måned markerede vi 70 året for Danmarks befrielse fra den tyske besættelse. Det gjorde vi sammen med resten af Europa. Historien om befrielsen af koncentrationslejrene rundt om i Tyskland blev fortalt sammen med fortællingen om »de hvide Busser« og de mere end 10.000 skandinaver, som blev reddet på den måde. Også den historie har en bagside.

At det i år er 70 år siden, begivenhederne fandt sted, betyder, at der snart ikke længere vil være øjenvidner til at fortælle historien. Derfor må vi gøre os ekstra umage med at fortælle næste generation vigtigheden af disse begivenheder.

Danmarks befrielse betød også, at de godt 7.000 danske

jøder, som var flygtet til Sverige, kunne vende hjem. Den første færge med jøder ankom til København sidst i maj, og frem til 10. juni ankom der hver dag omkring 1200 personer. Sofie Lene Bak fortæller i sin bog *Da krigen var forbi. De danske jøders hjemkomst efter besættelsen* fra 2012 om, hvordan Københavns hovedbanegård blev omdannet til et modtagelsescenter for de mange flygtninge, som her blev hjulpet videre på deres færd. Langt fra alle havde et sted at tage hen. Fortællingerne om hvordan danske naboer havde passet på deres lejlighed og endda vandet deres blomster, mens de var væk, dækker langt fra hele sandheden. Andre måtte konstatere, at de 19 måneder, der var gået siden flugten, betød at andre havde fået deres arbejde, flyttet ind i deres lejlighed, deres ejendele var stjålet og lejligheden raseret. Tallene

Deres netværk havde lidt samme skæbne, som de selv, og havde ikke mulighed for at hjælpe.

Mange delte instinktivt de hjemvendte op i to grupper: de rigtige danskere og så jøderne. Det var ikke svært at ane antisemitismen under overfladen.

viser, at mere end 65 % af de hjemvendte danske jøder i måneder efter krigen havde brug for socialhjælp.

Når krigen ramte de danske jøder hårdere end andre danskere flygtninge, var det ikke mindst, fordi det var hele familier, der var ramt og ikke bare enkeltpersoner. Deres netværk havde lidt samme skæbne, som de selv, og havde ikke mulighed for at hjælpe.

En række skoler blev indrettet som opholdssteder – eller forlægninger – for dem der absolut ikke havde anden udvej. Mere end 90 % af dem, som måtte benytte denne løsning var jøder. Når skoler blev inddraget skabte det irritation og modvilje i lokalmiljøet, som igen rettede sig mod de hjemvendte jøder. De blev også mødt med et krav om at udvise taknemlighed

samtidig med, at de måtte lytte til historier om hvor svært besættelsens sidste år havde været for danskerne, mens de selv havde »hygget sig i Sverige«. Der blev skelnet mellem de danske jøder, der var flygtet, fordi de var jøder, og så de danske modstandsfolk, som havde gjort en heltemodig indsats for deres land. Mange delte instinktivt de hjemvendte op i to grupper: de rigtige danskere og så jøderne. Det var ikke svært at ane antisemitismen under overfladen. Dette hører også med til historien om redningen af de danske jøder. Til forsvar for den danske stat har Sofie Lene Bak gjort opmærksom på, at man fra statens siden faktisk gjorde en stor indsat for økonomisk og på anden måde at hjælpe jøderne. Hvilket igen bidrog til antisemitiske reaktioner fra danske medborgere.

Guds folk er sat fri fra slaveri, frygt og undertrykkelse. Men de var også sat fri til at være Guds ejendomsfolk og leve som dem, der kender hans vej og vilje.

Vi har i maj måned også fejret pinse og netop pinsen minder os om sammenhængen mellem vores egen frihed, og hvordan vi forvalter den. I 5. Mosebog 16,9-12 fortæller, hvordan Guds folk skal fejre pinse. For det første skal de tælle 7 uger frem fra påske. Derved understreges forbindelsen mellem påske og pinse. Pinse og pagtslutningen på Sinai 7 uger senere afslutter påskens begivenhed. Påske er først færdig, når vi kommer til pinse. Det understreges af den sidste sætning: »Husk, at du selv var træl i Egypten« (v.12). Det er en sætning, vi forbinder med den jødiske påskefortælling, men her er det sagt i forbindelse med pinsen. Guds folk er sat fri fra slaveri, frygt og undertrykkelse. Men de var også sat fri til at være Guds ejendomsfolk og leve som dem, der kender hans vej og vilje.

Vi skal fejre både vores nationale og kristne frihed og minde os selv om, at vi ikke kun er fri fra noget, men også til noget. Vi skal ikke kun fortælle de gode historier om hjemvendte danske jøder, men indse at historien har en bagside, og den er også vores. Lad os bruge vores frihed og pinsens udrustning til at leve vores frihed ud til fordel for dem, som undertrykkes og andre, som også i dag mærker antisemitismen. »Husk, du var selv en gang træl og undertrykt«.

REFLEKSION

At være en sten

Christian Vestergård, kirkevolontør i Jerusalem

Da tyve norske teologistuderende fra Menigheds Fakultetet i Oslo rejste rundt i Galilæa og det nordlige Israel, fik jeg lov til at følge med. Sammen med min norske rumbo og medvolontør Ole stod jeg for madpakkesmøring for bagefter at følge undervisningen og sightseeing.

Vi så ruiner, kirkebygninger, udgravninger osv.

Med andre ord: gamle sten, nye sten, et hul hvor man leder efter gamle sten, altså grotesk mange sten. Jeg har stor respekt for dem som synes sten er spændende og kan lære mig noget ud fra sten. Mange tak.

Men min nysgerrighed efter sten er langt væk. Jeg synes det

er sjovere at løbe rundt mellem sten, hoppe fra sten til sten, kravle på sten, smadre sten, vælte sten, balancere på sten, stille sig på kanten af store sten med vind i håret og forsøge at ligne en galionsfigur.

En galionsfigur for stenen, der troner ud over horisonten.

Jeg ser ikke en ruin og tænker: »Fedt gamle sten, hvad mon de fortæller os«.

Jeg tænker: »Gad vide hvor højt jeg kan komme op eller her ville være fedt at lege politi og røvere«.

Men selvom døde sten har svært ved at fange mig, betyder det ikke, at jeg er på tur uden at blive rørt. Vi fik at vide fra starten af turen, at der ville blive plads til de store følelser. Når nu ikke sten eller kirkebygninger bevæger mig, har jeg heldigvis Guds ord.

En dag besøgte vi Church of the Primacy of St. Peter som eftersigende skulle være stedet, hvor Johannesevangeliet kapitel 21 udspiller sig. En lille og kedelig kirke, ligesom så mange andre almindelige bygninger.

Men et fantastisk bibelstykke.

Her blev der langs Geneseret sø givet tid til stilhed og læsning af Peters ja til at følge Jesus (v. 15-19).

Da de havde spist, siger Jesus til Simon Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine lam!«

Igen, for anden gang, sagde han til ham: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vær hyrde for mine får.«

Jesus sagde til ham for tredje gang: »Christian, har du mig kær?« Christian blev bedrøvet, fordi han tredje gang spurgte ham: »Har du mig kær?« for han vidste, hvordan han har fejlet gang på gang.

Med tårer i øjnene svarede han. »Herre Jesus, jeg kan ikke klare det, jeg dur ikke, men du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Følg mig!«

Det er fantastisk når Jesu ord trænger ind til mit stenhjerte.

Jeg elsker Jesus. Det kan gøre mig bedrøvet, for jeg ved alle de gange hvor kærligheden til ham ikke er min motivation.

Men når jeg læner mig op af ham, som er hovedhjørnesten ser jeg andre sten, levende sten.

Disse sten fanger mig og lærer mig mere end nogle døde sten. Disse

utilregnelige sten er gladeligt langt mere kirke end de gamle og nye sten jeg har kunnet beskue ugen igennem.

Levende sten vækker heldigvis min nysgerrighed.

Sekretariatet

Den Danske Israelsmission
TORVET • Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N
Tlf. 7356 1270 • kontor@israel.dk
Girokonto 305-4500
Bankkonto: Reg. nr. 9743
konto nr. 0003054500
Hjemmeside: www.israel.dk

Ansatte
Generalsekretær Bodil F. Skjøtt
Kommunikationssekretær
Arne H. Pedersen

Musalaha-koordinator Simon Krüger
Ungdomssekretær - se side 8

Landsstyret

Formand / Tværkulturel konsulent i IM,
cand.theol., ph.d. Krista Rosenlund
Bellows
Medlem af FU / Sognepræst Heinrich W.
Pedersen

FU-medlem / Journalist ved IMT
Jørgen Hedager Nielsen
Familiebehandler Merete Pihl Konrad
Sognepræst Mona Kjær Nielsen
Organist Martin Lysholm Hornstrup
Forhenværende leder af DMR-U Uffe Torm
Sekretariatsleder i KFS Lars Bjerregaard
Pedersen

Pusheren der blev præst

✚ Arne H. Pedersen,
kommunikationssekretær

Michael Beener, præst i en lille messiansk menighed i Sderot, kom til Israel fra Ukraine i 2006. Før det havde han arbejdet som fabriksarbejder og pusher. Derfor blev han også anholdt og tilbragte noget tid i fængslet. Her mødte han en tidligere muslim, som fortalte ham om Jesus.

Den lille israelske by, Sderot, ligger kun en lille kilometer fra grænsen til Gaza og er fortrinsvis beboet af immigranter fra det tidligere Sovjet, og det meste af infrastrukturen minder en om, at det er et utrygt sted at bo. Alle læskurene ved busstoppestederne er fx bygget, så de også fungerer som bombeskjul. 15 sekunder er reaktionstiden, hvis sirenen lyder,

Det er hårdt at være troende og der er ikke mange, der bekender troen offentligt.

og der skal findes ly fra Hamas' raketter.

Det er her Michael Beener er præst for en lille messiansk menighed, hvor han bl.a. afholder evangeliserende turistturer og alpha-kurser.

»Jeg er jøde, og for mig er det helt naturligt, at en jøde må vende tilbage til Israel«, fortæller Michael om grunden til at han lavede *aliya* tilbage i 2006. Egentlig var det meningen, det skulle være sket i 2002, men kort inden afrejsen blev han arresteret for handel med stoffer og måtte altså tilbringe nogle år i fængsel.

»I fængslet begyndte jeg at søge Gud. En gav mig en bibel og jeg begyndte at læse. Jeg kom til tro på Yeshua«, smiler Michael. Den person, som gav ham Bibelen og den første tid fungerede som en art vejleder for Michael, var tidligere muslim, som var kommet til tro på Jesus.

Michaels mor var flyttet til Israel nogle år tidligere og havde bosat sig i Sderot. Derfor var det også naturligt for Michael at bo der. Grundet beliggenheden tæt på Gaza er indbyggerne ekstra udsat for Hamas' angreb fra Gaza, og netop i sommeren 2006 udbrød den første krig mellem Israel og Hamas.

»Okay – her skal jeg ikke blive i lang tid«, fortæller Michael om sit første indtryk. »Men jeg bad om Guds vejledning, og lidt efter lidt voksede jeg i forståelsen af, at dette skulle være min by. Gud viste mig denne menighed, og jeg blev klar over, at det var her, jeg skulle tjene«.

Vi kan ikke forandre folk, men vi kan være trofaste.

Som vi tidligere har fortalt om her i avisen arbejder Michael og menigheden bl.a. på at nå mennesker med evangeliet gennem guidede ture og alpha-kurser.

»I Israel er det ikke så let at forkynde og fortælle om Yeshua«, fortæller Michael og fortsætter: »Det er hårdt at være troende og der er ikke mange, der bekender troen offentligt. Derfor begyndte vi med de guidede ture, så vi kan forkynde evangeliet gennem de steder, vi besøger. Det er en måde at forkynde på, som ikke bliver for anmassende og stadig er respektfuld. Vi fandt steder, hvor vi kunne fortælle om både jodedommen, Yeshua og den sammenhæng, vi tror der er her«.

Michael fortæller, at han afsluttede hver tur med en kort andagt, hvor han kort og præcist forklarede evangeliet. »Derefter opfordrede jeg til at følge efter Jesus«.

Han oplevede at der var mange, som egentlig gerne ville vide mere om, hvem Jesus er, men at menigheden manglede et redskab til at lære disse mennesker mere om, hvad troen på Jesus indebærer. Derfor begyndte de at afholde alpha-kurser, hvor Alec Goldberg fra Caspari Centeret i Jerusalem bl.a. kom og underviste.

»Alec var en kæmpe hjælp«, fortæller Michael, som fandt den

teologiske ekspertise fra Caspari Centeret helt nødvendig. »Hvor går folk hen når de kommer til tro? Hvordan skal de vokse i troen? Hvordan skal de lære at leve et liv efter Guds vilje? Det er de udfordringer, vi forsøgte at løse ved hjælp af alpha-kurserne«, siger Michael.

Alec og Michael fulgte ikke alpha-materialet til punkt og prikke, men forsøgte at skabe en atmosfære af nysgerrighed ved at vælge lidt andre emner og tilpasse dem. Enkelte af dem som begyndte til kurserne er nu blevet en del af den lille menighed. Andre af kursusedtagerne er mere tilbøjelige til at blive i alpha-fællesskabet – et mønster man også kender fra andre sammenhænge, som har taget konceptet til sig.

Michael vil helst ikke sætte tal på, hvor mange der er kommet til tro gennem arbejdet.

Michael Beener på kirkekontoret, som også fungerer som beskyttelsesrum.

»Det er ikke let at så frø i Israel«, mener Michael, og fortsætter alligevel med den vigtige pointe, som gælder over alt: »Vi kan ikke forandre folk, men vi kan være trofaste«.

Vi håber, du vil være med til at bede for Michael Beener og for menigheden i Sderot. Bed om trofasthed og opmuntring i arbejdet med at række evangeliet om Jesus til byens indbyggere.

Michael og andre fra menigheden foran bygningen, de mødes i. Op ad trappen og ind gennem metaldøren.

Sderot ligger kun en lille kilometer fra grænsen til Gaza. Her ses Michael og kommunikationssekretær Arne Pedersen med Gaza i baggrunden.

Udsendinge

Jaffo

Lisbeth og Christian Rasmussen
Immanuel Church
Rehov Be'er Hofman 15,
P.O. Box 1783
Tel Aviv 61016
Israel
Tlf.: +972 3 682 0654
E-mail: rasmussen@israel.dk

Jerusalem

David Serner
Den Danske Kirke
Bar Kockba Street 91/5
IL-Jerusalem 97892
Tlf. +972 77 5324 254
E-mail: jerusalem@israel.dk

Kirkevolontør i Jerusalem

Christian Vestergård Jensen

Volontører i Jaffo

Camilla Højgaard

Ruisen

Evangeliet og den jødiske verden

Oplag: 4.500 • ISSN 0907-2314
Eftertryk tilladt ved kildeangivelse

Redaktion

Bodil F. Skjøtt, Arne H. Pedersen (ansv.)
Mette Hornstrup, Peter Kobbersmed

Adresseændring meddeles til Post
Danmarks lokale postkontor, hvor efter

Israelsmissionens Avis automatisk bliver sendt til den nye adresse i Danmark. Ved flytning til udlandet, Færøerne og Grønland meddeles flytning til Israelsmissionen.

Layout: Videbæk Bogtrykkeri A/S
Mette Kousgaard Christensen

Tryk: Vestjysk Rotation A/S

Pinse er forandring

✚ Yoel Ben David,
missionær i Jews for Jesus

Det er noget, politikerne lover. Noget vi alle ønsker i vores liv. Noget, som sker, når vi ikke ønsker det, og når vi hører kritik eller føler os truede. Det er noget, vi alle forsøger at modstå. Forandring er uundgåelig, når vi ældes, men noget som virker uden for vores rækkevidde når vi kæmper med vores karakterbrist.

Forandring er centralt for evangeliet og derfor også centralt i det Gamle Testamente. Den højtid, der klarest peger på forandring er Shavuot eller på dansk: pinsen.

Pinsen blev fejret i Jerusalem og formålet var todelt på Jesu tid. Højtiden markerede primært høsten, og et offer blev givet til Gud. Vi glemmer det sommetider, men folk på Jesu tid var primært i landbruget og den manglende sammenhæng, vi i dag oplever mellem det mad, vi spiser på vores tallerken, og det sted maden er dyrket, eksisterede ikke. Månederne og årene var strukturerede omkring naturen og markerne, hvor maden voksede. Modtagelsen af maden blev fejret ved at vifte med det foran Gud (3. mos 23,15), mens folket gik igennem høstens store forandringer og tærskede og opmagasinerede maden.

Men på Jesu tid var højtiden fokuseret på modtagelsen af loven på Sinai-bjerget. I dag fokuserer jødedommen kun på modtagelsen af loven, fordi landbrugsofre ikke

er relevante længere efter templets ødelæggelse i år 70. Dette fokus på Sinai-bjerget giver en mulighed for at fejre den vigtigste begivenhed i jødisk historie. Sinai-bjerget er et afgørende øjeblik hos jøder og kristne.

På grund af dette fokus på Sinai-bjerget og det jødiske behov for at retfærdiggøre eksistensen af jødiske traditioner, selv på Moses' tid, har vi i dag en lidt mærkelig vane med at spise mejeriprodukter i pinsen. Hvorfor? Det er på grund af adskillelsen mellem kød og mælk i jødiske hjem. Rabbinere tror, at dette blev dikteret mundtligt fra Gud til Moses, så når jøder hørte dette (ifølge traditionen) havde de ikke tid til at lave nye kosher-skåle til kødretterne og så forpligtigede de sig på kun at spise mejeriprodukter indtil efter pinsenhøjtiden.

Forandring er centralt for evangeliet og derfor også centralt i det Gamle Testamente.

Lad os efterlade disse traditioner og lad mig vende opmærksomheden på, hvordan modtagelsen af loven påvirkede de første Jesustroende jøder. Det vil jeg gerne for at vise forbindelsen mellem Sinai-bjerget og pinsens begivenheder i Apostlenes Gerninger, og hvor forbløffende den er. Som du sikkert ved, skete der nogle ting da Helligånden blev **givet** til disciplene. For det første var der en **lyd** fra himlen og **tunger af ild** kom

Sinai-bjerget er et afgørende øjeblik hos jøder og kristne.

til syne i rummet, hvor disciplene var **forsamlet**, som Gud havde befale dem.

Nogle af parallellerne kan du sikkert allerede se. Helligånden blev **givet** til disciplene i pinsen på samme måde, som det jødiske folk blev **givet** loven på Sinai. Både Helligånden og loven er kilder til instruktion, oplysning og vejledning til dem, der følger Herren. På samme måde blev Jesu efterfølgeres forsamling en parallel til Israels folk, der samledes ved foden af bjerget for at vente på Guds bud.

De andre to paralleller er lidt mere kryptiske, men hvis vi rejser tilbage til Sinai, kan vi også se dem. 2. Mosebog 20,18 fortæller os at folket bevidnede tordenbrag og lynglimt på bjerget. Når vi ser på selve ordene, opdager vi, at de ikke er de ord, der oftest bruges om vejret. Ordet for torden er *kolot* og ordet for lyn er *lapidim*. Ordene her kan godt bruges i denne kontekst, men ordet kolot bruges normalt for larm eller stemmer og lapidim bruges oftest for flammer. Så når disciplene hører høje

lyde og ser tunger af ild den aften, hvor de var forsamlede for at blive givet noget fra himlen, så kan vi klart høre forfatteren fortælle os: Dette er Sinai!

En af de vigtigste grunde til, at vi skal lave denne forbindelse som kristne er, at det gør højtids budskab langt mere kraftfuldt. Pinse bliver ofte set som mindre vigtig i kirkerne end påske- og julegudstjenesterne. Jeg vil påstå, at jul og påske ikke betyder noget, hvis ikke det var for pinsen. Grunden til, jeg siger det, er fordi alt

Både Helligånden og loven er kilder til instruktion, oplysning og vejledning til dem, der følger Herren.

imens inkarnationen af Kristus og hans død og opstandelse er Guds første fantastiske demonstration af kærlighed gennem Messias, så bringer ingen af dem forandring uden pinsen. Pinsen er det øjeblik,

Jeg vil påstå, at jul og påske ikke betyder noget, hvis ikke det var for pinsen!

hvor Jesu død og opstandelse kan blive anvendt af mennesker.

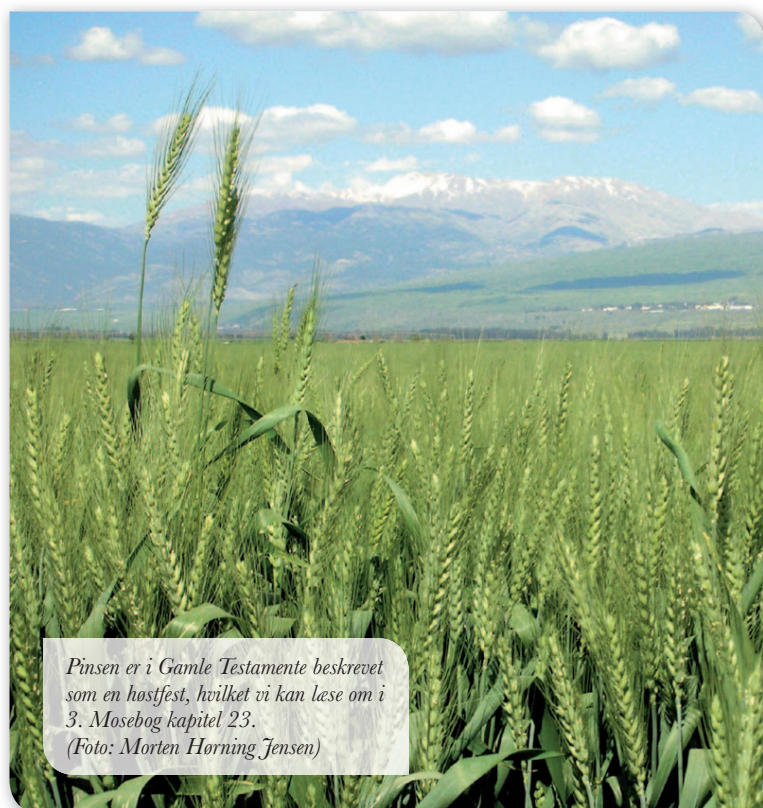
Det jødiske folk var for altid forandrede af modtagelsen af loven. I løbet af deres rejse fra Egypten til Kanaans land, var folket blevet givet lovene og løftet om en relation til Gud, som aktivt vil vejlede dem gennem både troskab og utroskab. I pinsen bliver Jesu folk givet en relation, som ikke kun er vejledende, men som bringer os fra utroskab til troskab ved at forandre os indefra.

Otis Redding sang engang »a change has gotta come« (forandring må komme) mens han så ud på samfundet, der var fanget i fordomme og smerte. Brødre og søstre, jeg ser ud på verden kvalt af lemlæstede økonomier og systemer, der favoriserer de få. Jeg ser fanatisme, der dræber tusinder.

(fortsættes næste side)

Yoel Ben David er missionær i Jews for Jesus og mener, at pinsen først og fremmest handler om forandring. (Foto: Privat)

Pinsen er i Gamle Testamente beskrevet som en høstfest, hvilket vi kan læse om i 3. Mosebog kapitel 23. (Foto: Morten Horning Jensen)

Pinsen udvikler sig dog omkring nytestamentelig tid til at være en fejring af Guds pagter – særligt lovgivningen på Sinai står centralt. (Foto: Wikimedia Commons)

Jeg ser generationer, der ser på billeder af naturen på deres telefoner i stedet for på verden omkring dem. Forandring må komme. Det er budskabet i denne højtid. Forandring er kommet, den bliver ved med at komme mens vi beder, mens vi giver og mens vi forandres – mens vi giver Hellighånden den stemme, han fortjener.

Traditionen tro samledes messianske jøder i Israel igen i år til en fælles pinssejring. Omkring 1000 mennesker havde sat hinanden stævne i Yad Hasmonah, den messianske »kibbutz« som ligger mellem Jerusalem og Tel Aviv. Arrangementet varede fra kl 10-16 og kan måske kaldes den messianske bevægelses svar på Roskilde festival med masser af sang og musik, medbragt mad og festlige gensyn med venner og bekendte fra hele landet. Et af dagens mange indslag var sang og dans af King's Kids, hvor også Naomi og Nathanael Serner var med. Både Bibelselskabet og Caspari Center deltog også med hver deres bogbord sammen med en række andre boder.

På eventyr i kristendommens jødiske rødder

Kristoffer Simonsen, teologistuderende og tidligere praktikant i den danske kirke i Jerusalem, er ikke i tvivl om pinsens vigtige betydning.

»Min interesse for pinsen begyndte, da jeg skulle undervise missionspiloterne i de kristne festers jødiske rødder. Jeg opdagede, at alt det, der skete i pinsen i apostlenes gerninger ikke var tilfældigt, men at det hele var nøje planlagt på minuttet.«

Hvis vi kigger på pinsen, så er detaljer fra ny testamente, som jordens rystelse og tunger

af ild, som taget direkte fra den jødiske tradition om pinsen. Det har givet Kristoffer noget at tænke over.

»Jeg har været kristen i mange år og jeg har læst teologi, og så kan man nemt blive fanget af et hovmod og tro, at man efterhånden har forstået det hele. Men jeg blev helt overrasket over den dybde der er i kristendommens jødiske rødder. Det var en sund oplevelse for mig, at biblen er så dyb og rig at jeg aldrig bliver færdig med den«, forklarer Kristoffer.

At opdage, at biblen er så dyb kan føre til opgivelse, for så kommer

man jo aldrig til at forstå det hele, mener Kristoffer. »Men for mig har det kun været en positiv oplevelse, at der altid er mere at lære. Der er altid nye eventyr.«

Da Kristoffer boede i Israel i 2014 oplevede han både påske, pinse og løvhyttefesten, og det gav ham pludselig en interesse for festernes jødiske baggrund. Han kalder selv de tre fester for hovedfesterne, de vigtigste fester.

Kristoffer fortæller om sin passion for kristendommens jødiske rødder på studiedagen i 2014.

Løvhyttefesten er ellers ikke en fest, som vi fejrer i den kristne kirke. »Og det er der en god grund til«, forklarer Kristofer. »Vi fejrer nemlig at Gud kommer ned til os i julen og i pinsen, så løvhyttefesten er ikke længere nødvendig.

Og så kan man sige, at vi ikke har brug for løvhyttefesten på jorden, fordi vi venter på den ultimative løvhyttefest, hvor Gud og mennesker er sammen på den ny jord.«

Pagterne bekræfter vores forhold til Gud

Jan Holm Mortensen, tidligere præst i Jerusalem og nu sognepræst i Kolding, har altid været interesseret i sammenhængen mellem det nye og det Gamle Testamente.

»Men der skete alligevel noget særligt da vi boede 10 år i Israel og levede i den jødiske kalender. Jeg oplevede de jødiske højtider på en anden måde«, fortæller Jan.

Pinsen er en lille fest i vores og i den jødiske tradition. De fleste mennesker kan svare på, hvad påsken handler om, men med pinsen kommer vi mere på glatis. Pinsen virker mere luftig med Helligåndens komme og mange har nok glemt, hvad det handler om.

»Og når det så kommer til pinsens betydning i det Gamle

Testamente kommer de fleste til kort«, beretter præsten.

Men pinsen er en jødisk fest. Det er festen, hvor vi mindes pagterne. Den kaldes lovens gave. Og pinsen er tæt forbundet med påsken. Navnet pinse kommer af tallet 50, fordi man tæller halvtreds dage fra påsken. Pinsen er altså en afslutning på påsken, men alligevel noget nyt.

»Jeg ville gerne undersøge, hvad man gik op i på Jesu tid. Hvordan fejrede man pinsen? Pinsen blev fejret til minde om loven på Sinai bjerg og pagtslutningen. I Gamle Testamente havde vi udvandringen og derefter blev pagten indviet på Sinai bjerg, altså indgik Gud en pagt med det folk, han allerede havde frelst. Jesus er på samme måde i Ny Testamente den, der fører os ud af døden og syndens

slaveri, og Gud flytter derefter ind hos sit folk. Det gør han med dåben – det nye pagtstegn.«

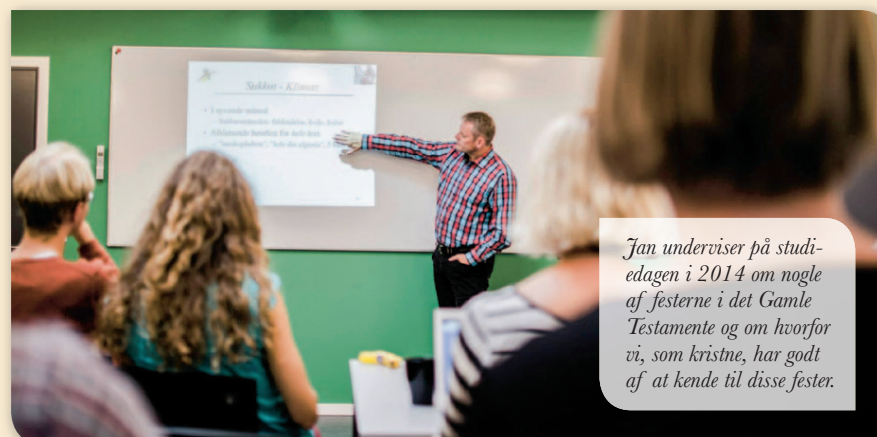
På Jesu tid var pinsen pagternes fest. Det betyder, at alle tre pagter fra det Gamle Testamente var inkluderet: Noas, Abrahams og Sinais pagter. Det vidner også om dåbens rolle i pinsen, for både hos Noa og ved Sinai bjerg måtte folket først igennem dødens vand. Syndfloden og det Røde Hav var begge døden vand, men det kom til at føre til liv i forholdet med Gud.

For Jan har det gjort en stor forskel at have beskæftiget sig med den bibel-

ske kontekst og de jødiske fester. For ham gør det biblen mere nærværende.

»Man kan se scenen for sig. Man ser scenen, reaktionen og stemningen. Når jeg bedre forstår atmosfæren og handlingerne i biblen, så kommer biblens budskab lidt tættere på.«

Det, at pinsen er pagternes fest har sat dåben på plads for Jan. »Det er blevet tydeligt og klart for mig at pinsen er pagternes fest, og derfor at de her ting hænger sammen.«

Jan underviser på studiedagen i 2014 om nogle af festerne i det Gamle Testamente og om hvorfor vi, som kristne, har godt af at kende til disse fester.

Grindsted Kirke fik mennesker under huden

 Bodil F. Skjøtt

Fra den 8.-18. maj arrangerede Israelsmissionen i samarbejde med Grindsted sogn en menigheds- og studietur til Israel. Rejseledere på turen var sognepræst Steen Søvnald og Israelsmissionens generalsekretær Bodil Skjøtt, der også var guide.

Programmet for turen var lagt i samarbejde mellem de to, hvilket betød at turen havde to formål. Den skulle være en bibelsk dannelsesrejse, som menigheden kunne bygge videre på tilbage i Grindsted. Derudover skulle den give mulighed for at møde Israelsmissionens arbejde og samarbejdspartnere - de mennesker, som i dag med deres liv og tjeneste, fortæller den samme historie om de gode nyheder, der begyndte for 2000 år siden i de samme omgivelser.

Det er blevet til meget mere end blot information. Det er blevet til en masse små prædikener, som har styrket, men også udfordret, min tro.

De 45 deltagere mødte bibelskabets arbejde i Israel og på Vestbredden. De mødte Shireen, en kristen palæstinenser, i Betlehem og Hedva, en messiansk jøde, på Golan. To kvinder som, deres geografiske og sociale forskelle til trods, er fælles om deres engagement for kvinder og forsoning.

I Jerusalem mødte de David Serner, som fortalte om arbejdet ud fra Den Danske Kirke og sit arbejde på Caspari Center for messianske jøder. I Tel Aviv mødte de Lisbeth og Christian Rasmussen, som fortalte om arbejdet ud fra Immanuelkirken, og hvorfor der hos alle kristne må være en nød for Israels folk til at kende deres Messias.

»Det har virkelig været en bibelsk dannelsesrejse for os som menighed«, fortæller Steen Søvnald. »Det er blevet en tur hvor bibelens historie er blevet tydelig og tilliden til Bibelen blevet større.«

»Det har været stærkt og godt, men også udfordrende at møde det budskab, som vi er blevet konfronteret med fra de forskellige mennesker, vi har fået lov til at møde«, er kommentaren fra en anden af deltagerne. »Det er blevet til meget mere end blot information. Det er blevet til en masse små prædikener, som har styrket, men også udfordret, min tro.«

Det er blevet en tur hvor bibelens historie er blevet tydelig og tilliden til Bibelen blevet større.

En tredje fremhæver mødet med konflikten mellem israelere og palæstinensere: »Jeg troede, jeg skulle forstå konflikten bedre efter turen. Men det er blevet endnu mere kompleks. Jeg er udfordret af de mennesker, som nægter at affinde sig med status quo og nægter at opgive håbet om en bedre fremtid for deres børn. I mødet med dem skammer jeg mig over de konflikter, vi kan have - også mellem kristne i samme menighed, og som vi vælger at affinde os med frem for forsoning.«

Bodil Skjøtt guider og fortæller på Grindsted sogns menighedstur til Israel. (Foto: Steen Søvnald)

For Israelsmissionen har det været en tur, som har fremhævet den kristne tros jødiske rødder og vores forpligtelse over for Israels folk - og at vores missionsarbejde sker gennem partnerskab. Denne gang blev det vores partnere, der fik lov at velsigne og udfordre en flok danskere på tur. For Guds mission går begge veje.

Redaktør: Morten Høring Jensen

Bliv abonnent på bladet TEL

... og kom et spadestik dybere i Bibelens verden!

Introduktionstilbud:

Få resten af året til under halv pris: 80, 60, 40 eller 25 kr. - alt efter, hvor mange af årets 4 blade, der er tilbage.

Gå ikke glip af inspiration til din bibellæsning!

Tilmelding på: <http://www.bibelskarkaeologi.dk>

Tag med til Israel i 2015

Israel og Jordan	11.-21. sep.
Rejseledere: Birthe og Morten Nielsen	
Israel - under løvhyttefesten	28. sep.-8. okt.
Rejseledere: Aase og Per Weber	
Israel - i efterårsferien	9.-17. okt.
Rejseledere: Vicka og Jan Mortensen	
Israel - rundrejse	9.-18. okt.
Rejseledere: Ingolf Henoch Pedersen og Jørgen Bloch	
Israel - klassisk rundrejse	16.-25. okt.
Rejseledere: Hanne og Leif Toft	
Israel - klassisk rundrejse	19.-29. okt.
Rejseledere: Hans-Henrik Nissen og Hans-Henrik Ross	

Køb din flybillet på felixrejser.dk

Bestil katalog med uforglemmelige oplevelser

felixrejser.dk

7592 2022 • fxr@felixrejser.dk

Antisemitismens anatomi

Israelsmissionens studiedag
28. august kl. 15.30

"Antisemitismen har ikke været større i Europa siden 1945", sådan påstod Cecilie Banke, seniorforsker ved Institut for Internationale Studier, i en artikel i forbindelse med dette års Auschwitz-dag. Vi har inviteret hende til studiedag for at uddybe og gøre os klogere på antisemitismens anatomi.

Programmet ser ud som følger:

15.30: Kaffe og småkager
16.00: Velkomst
16.15: Antisemitismen i Europa i dag v/ Cecilie Banke
17.00: Pause
17.15: Forholdet mellem antisemitisme og anti-zionisme v/ Cecilie Banke
18.00: Aftensmad
19.00: Antisemitismen og Israelsmissionen v/ Kai Kjær-Hansen
19.20: Aktuelle case-analyser og drøftelse v/ Bodil Skjøtt & Arne Pedersen
20.15: Afslutning

Af hensyn til spisning beder vi om tilmelding til kontor@israel.dk senest 26. august kl. 12. Det er gratis at deltage, men vi opfordrer til at give en gave i forbindelse med aftensmaden.

Arrangør: Den Danske Israelsmission, TORVET, Katrinebjergvej 75, 8200 Aarhus N

GUD HANDLER – OGSÅ PÅ GADEN I TEL AVIV

✧ Rebakka Søndergaard, missionspilot

Normalt er jeg et menneske der elsker at være på gaden og blive brugt af Gud for at tale ind i menneskers liv. Men da vi Missionspiloter var på gaden med Jews for Jesus i Tele Aviv, blev jeg brugt af Gud på en helt speciel måde. Gud ville have mig i snak med en ortodoks jøde!

Vi har været med Jews4Jesus på gaden for at dele brochurer

ud. Mens jeg var i gang med at dele ud, så jeg en ortodoks jøde komme imod mig. Jeg tænkte med det samme »Jeg er en kvinde, han vil ikke snakke med mig«, men jeg gav ham alligevel tilbuddet om en brochure, og han tog imod den og gik videre.

Lidt efter så jeg han vendte sig om og kom tilbage. Han kom hen og spurgte mig, hvorfor jeg gav ham den brochure? Jeg svarede: »Fordi jeg tror på Gud, og at han kan frelse alle mennesker«. Så spurgte han ind til hvad jeg har oplevet med Gud, og jeg fortalte mit vidnesbyrd, hvorefter jeg hørte om hans liv og tro og om, at

han var kørt fast i hans tro og de traditioner og pligter, de har som ortodokse jøder.

Da jeg syntes, han virkede interesseret i Gud, spurgte jeg ham, om han var interesseret i at få sendt det Nye Testamente, men det turde han ikke, da han var bange for, hvad hans forældre ville sige. Det er normalt, at man har meget stor respekt/ærefrygt for forældre i jødedommen - også i en alder af 38 år. Så vi aftalte at Jews4Jesus fik hans e-mail, og telefonnummer. Så kom en af de andre seje folk, Yigal, hen og snakkede tro med ham og hjalp med at få hans oplysninger.

Jeg satte mig hen og bad om hans frelse, og om at Gud måtte røre ham, mens Yigal snakkede med ham 10 minutters tid. Efter det kom Yigal og fortalte mig, at han i næste uge skulle ud og snakke med ham om Jesus! Bed gerne for ham og hans frelse!

Gud er så stor og alt er muligt for ham, det beviser han gang på gang!

AT TJENE I MØDET MELLEML JØDER OG ARABERE

✧ Emma Rygaard, tidligere volontør på Maon Gilo i Jerusalem

I de seneste seks måneder har jeg haft fornøjelsen af at være volontør på det israelske handicaphjem, Maon Gilo. I det konfliktfyldte land er hjemmet unikt, da der her både bor og arbejder jøder og arabere - en fantastisk mulighed for volontører som mig! Når man tilbringer så meget tid i et land, så kommer man hjem med mange minder. For mig var det mødet med mennesker, som har satte sig størst spor.

Jeg kan huske en samtale, jeg havde med min nye arabervæn, Mohammed. Han sagde, at det, som frustrerede ham mest, var ikke, at jøderne ledede landet, men i stedet, at han følte sig behandlet

som en andenrangs borger i sit eget land. Denne følelse kommer ikke ud af ingenting, da de jødiske arbejdere på Maon fx får en højere løn end araberne. Arbejdet med den fysiske pleje på hjemmet blev også primært foretaget af arabere, da lønnen er dårlig. Det kan få mange til at føle, at de er gode nok til at tage de jobs, som jøderne ikke selv ønsker, men at de stadig ikke behandles som ligeværdige mennesker.

En for mig meget tankevækkende oplevelse var en samtale med en ung værnepligtig. Han spurgte til

mine tanker omkring Israel og konflikten, hvor jeg delte nogle af de tanker, jeg netop også har delt med jer, nemlig, at det er enormt hårdt at være araber i det nuværende Israel. Reaktionen på dette var et omgående: »Jeg håber, du en dag vil finde sandheden og indse, at det er jødernes land«. Det var vildt at opleve, at det ikke er onde mennesker, som ikke byder araberne velkommen med åbne arme. Det er tværtimod helt almindelig mennesker, som dig og mig, som er blevet trætte af krig og konflikt, og som ser araberne

som årsagen til problemet. Jeg kan også huske en anden jødisk arbejder på Maon Gilo, som var frustreret over situationen, da hun følte, at Israels gaver altid blev misbrugt. Hun sagde, at hver gang Israel forsøgte at hjælpe eksempelvis Gazastriben med nødhjælp, blev hjælpen i stedet brugt til at lave våben til skade for Israel. Jeg husker det som noget med mel og bomber, men det skal jeg ikke nødvendigvis kunne udtale mig om.

Som volontør er man neutral i konflikten, hvilket gør, at man nemt får ondt i hjertet og sympatiserer med den, man samtaler med. Samtidig er det en del lettere at se sagen fra begge sider, da vi ikke på samme måde er blevet såret af modparten gennem lang tid - og vi chikaneres sandsynligvis heller ikke af modparten, hvilket måske også gør sympatien lettere. Et ønske om fredsmægling opstår derfor hurtigt. Jeg oplevede

dog, som i mødet med min soldatervæn, at den direkte konfrontation ikke hjalp synderligt. Jeg oplevede i hvert fald, at behovet for at have nogen at betro sig til og dele deres frustration med var større end behovet for mine skarp-sindige og dybe betragtninger. Så, når det er sagt, så er noget af det mest udfordrende ved sådan nogle samtaler, at din samtalepartner som regel vil forsøge at overbevise dig om netop deres standpunkt. Så, dybest set, er det sværeste ved at være i midten mellem jøder og arabere at vedblive med netop at blive på midten.

Heldigvis behøver vi ikke altid tage stilling til, hvad der er rigtigt eller forkert. En af de jødiske kvinder på hjemmet fortalte mig, at hun altid havde tænkt, at Maon Gilo fungerede, fordi man tjener hinanden. Tænk, at svaret kan være så simpelt. At tjene hinanden. Så, hvis vi betjener hinanden ved at lytte, hjælpe eller udfordre, så må vi jo håbe, at vi alle har rykket os et stykke.

EFTERÅRSROKADE I IU

IUs ungdomssekretær, Thomas Nedergaard, skal i efteråret på pastoralseminariet for at tage den halvårige præsteuddannelse. Det betyder, at Simon Krüger midlertidigt overtager rollen som ungdomssekretær, hvorefter Thomas vender tilbage.

THOMAS NEDERGAARD

Hvad glæder du dig til i efteråret?

Jeg glæder mig til at gøre min uddannelse færdig! Jeg begyndte på teologi for snart seks år siden med den overbevisning, at Gud har kaldet mig til præstetjenesten.

Hvilke drømme og ambitioner har du for IU i fremtiden?

Jeg drømmer om, at IUs vision bliver spredt! Da jeg begyndte at arbejde i IU, må jeg indrømme, at jeg ikke havde brugt så meget tid på de problemstillinger Israelsmissionen arbejder med. Men IUs fokus er jeg overbevist om, kan berige alle kristne i Danmark. Samtidig har vi en fantastisk opgave i at bringe evangeliet tilbage til det jødiske folk, og der kan vi alle sammen bære med!

Hvordan har du det med at overlade tøjlerne til Simon?

Simon er dygtig, og han har frem for alt et stort hjerte for Israelsmissionen. Jeg glæder mig faktisk til at

overlade stolen til ham - jeg kan lære meget af ham. Vi har begge gjort os mange tanker om morgendagens IU, og jeg ser frem til at arbejde hen mod det sammen med ham!

SIMON KRÜGER

Hvad glæder du dig til i efteråret?

Jeg glæder mig til at være i kontakt med hele IU og møde mange af vores medlemmer og frivillige.

Hvilke drømme og ambitioner har du for IU i fremtiden?

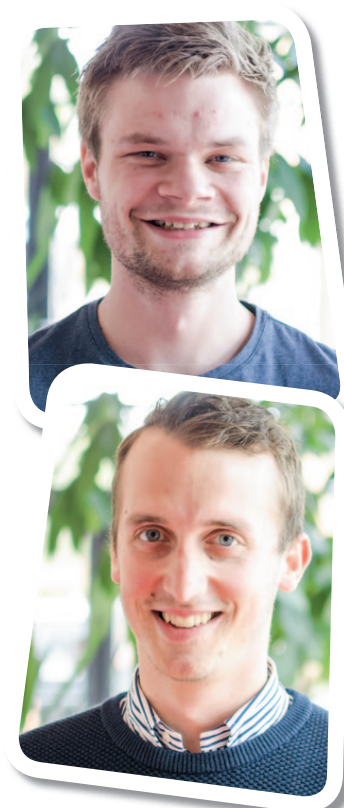
Jeg synes, at det kunne være fedt med flere projektgrupper i IU. Det er bare fedt med mennesker,

som har samme passion. Og ellers håber jeg bare, at IU også i fremtiden må kunne mobilisere folk til mission - det kan for eksempel også ske igennem projektgrupper.

Hvordan har du det med at overtage tøjlerne fra Thomas?

Jeg er rigtig glad for at få lov til at holde dem lidt for Thomas - han kan roligt regne med at få et par rødglødende tøjler tilbage!

Thomas og jeg har allerede snakket meget sammen, og det er fedt, at vi på den måde sammen kan tænke langsigtet for IU. Og Thomas er sød nok.

FRØSTRUPHAVE MØDTE PALÆSTINENSISKE KRISTNE

✧ Kamilla Hestbech og Anne Louise Lynderup, elever på Frøstruphave Efterskole

At være i Israel er specielt, men at se alle de forskellige mennesker, der tilhørte forskellige religioner, var meget langt fra vores hverdag.

En af de helt store oplevelser, vi havde, var at besøge Betlehem og snakke med nogle palæstinensiske kristne. Det første indtryk vi fik af Betlehem var, at det så meget lukket ud. Mændene forekom os meget aggressive i deres måde at udtrykke sig på. De få kvinder der var, gik med slør og kiggede overhovedet ikke på os, heller ikke hvis

vi kom til at stå i vejen for dem. Vi følte os lidt usynlige og ignoreret.

Vi mødtes med nogle unge fra Vestbredden i et koldt lokale med betonvægge, hvor der ikke var særligt mange vinduer. Det vi gik ind i, var en kirke/forsamlingssted for kristne. Kirken var gemt godt af vejen, det var i hvert fald ikke sådan, at den var særlig synlig ude fra vejen.

Vi havde hjemmefra fået af vide, at man ikke kunne stille dem hvilket som helst spørgsmål, da de kunne føle sig krænkede, fordi Palæstina er meget præget af tabu og uenighed med Israel. Så man var lidt påvirket af præstationsangst, både fordi vi skulle snakke engelsk med dem, og fordi vi var bange for at spørge om noget forkert.

Vi blev delt ud i grupper, hvor vi skulle interviewe nogle af de palæstinensiske kristne, og efter noget tid gik det op for os, at der ikke rigtig var noget, vi skulle være bange for. Selvfølgelig havde de historier, der var ret barske, men de var alligevel ret åbne for at fortælle om dem. Hurtigt fandt man ud af, at de havde et kristent fællesskab ligesom vores, men alligevel ikke helt, for der er selvfølgelig nogle forskelligheder. F.eks. kunne kristne i Palæstina, ifølge dem vi snakkede med, ikke finde på at drikke sig fulde og ryge, og det lød som om, at hvis man kom i et kristent fællesskab, var man også kristen helt ind i hjertet.

Man er kun medlem af kirken, hvis man virkelig tror til forskel fra os i Danmark, hvor stort set alle er medlem af folkekirken.

Det kom også frem, at kristne og muslimer dernede ikke har et så godt forhold til hinanden. De kunne aldrig finde på at invitere en muslim over, for de stoler ikke rigtigt på dem, og sådan er det også omvendt. I Palæstina er det helt klart sværest at være kristen, for det er minoriteten i landet, og derfor synes vi også, det var mærkeligt at være der, når vi er vant til, at nærmest alle kalder sig kristne.

Vi havde nok ikke forventet at kunne tage så meget med hjem, der har vækket mange tanker senere hen. Vi fik en dyb respekt for disse mennesker, og vi synes

det er så sejt gået at de kan holde fast i troen i et muslimsk land, hvor kristendom ikke er populært overhovedet. At de har været nødt til at indordne sig under nogle af de muslimske traditioner og regler for simpelthen at kunne leve i nogenlunde tryghed, og så samtidig værne om deres egen tro og opretholde et kristent fællesskab, det kan man næsten ikke sætte sig ind i. Vi blev klar over, at vi har det alt for nemt som kristne i Danmark, og vi blev taknemmelige over, at vi er så privilegerede. Til allersidst bad vi fadervor sammen med dem, og selv med al den modgang vi var omgivet af, så var det en oplevelse for livet, at stå der og bede til den samme Gud med vores kristne brødre og søstre i et helt andet land.

www.ung.israel.dk

(fortsat fra forsiden)

Antisemitismen og den jødiske stat

Premierminister Benjamin Netanyahu åbnede konferencen med en tale, hvor han konstaterede, at i dag handler antisemitismen lige så meget om den jødiske folk: »Den klassiske antisemit portrætterer jøder, som personificeringen af alt hvad der er ondt i verden. Den moderne antisemit portrætterer den jødiske stat, som alt hvad der er ondt i verden«, mener han. Han gentog også sit løfte om, at hvis jøder omkring i verden, vil »vende hjem«

til Israel, vil landet modtage dem med åbne arme.

Han sluttede med at konstatere: »En løgn der bliver fortalt igen og igen og får lov at stå uimodsagt, ender til sidst med at blive en åbenlys sandhed. For anstændighedens skyld. For vores fælles menneskeligheds skyld. For vores fælles fremtids skyld må vi alle stå op imod antisemitismen og kæmpe i mod den«.

Israelsmissionen sætter fokus på antisemitismen til årets studiedag i august, hvor seniorforsker ved

For disse ting bliver ikke på skærmen. De flyder over og kommer ud i virkeligheden.

DIIS, Cecilia Banke, kommer og holder foredrag over »Antisemitismens anatomi«. Se programmet for dagen på side 6.

/ahp

KAN DU KOMMUNIKERE?

Da vores nuværende studentermedarbejder stopper, har vi brug for en ny, som kan styrke vores kommunikation. Hvis du er skriftligt stærk, arbejder selvstændigt og har blik for den gode historie, er det med al sandsynlighed, dig vi søger.

Skriv en kort ansøgning + 150 ord om et valgfrit emne og send det til arne@israel.dk.

Arbejdet vil primært foregå fra TORVET i Aarhus.

Ansøgningsfrist: 1. august 2015.

NYTTIGE INFORMATIONER

Israelsmissionens Unge
Torvet, Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N
Tlf. 7356 1270 | <http://ung.israel.dk>

Ungdomssekretær: Thomas Nedergaard
UNGE@israel.dk | Tlf. 3029 2075

Volontørkoordinator Kirsten Bitsch | IU@israel.dk
IU-formand: Mikael Buskov | mikaelbuskov@gmail.com

Kommunikationsmedarbejder: Peter Kobbersmed

Kaptajn for Missionspiloter i DK:
Kent Bech Rasmussen | missionspiloter@israel.dk
Eventkoordinator: Peder Ravn | EVENT@israel.dk
Projekter: Meet The People | Musalaha
Studentearbejde i KFS/IFES | Jews For Jesus
Giv en gave til IU på konto: 9743 0016529907